

Anamur

Abanoz Yaylası	283
Anamur Müzesi	268
Anamur Merkez	267
Anemurion	272
Azı Tepe	281
Boncuklu (Boncuk) Kale	282
Çoban Kalesi	285
Gymnasion	275
Halk Hamamı	275
Kalınören	283
Köşk	286
Kıkkuyular	288
Kızıl Kilise	284
Mamure Kalesi	278
Nekropol Alanı	276
Odeon	274
Otak	288
Su Kemerleri	277
Surlar	274
Tiyatro	274

Anamur Merkez

Mersin'in 223 km. güneybatısındadır. İlçeye ulaşım karayolu ile Antalya'dan, Mersin'den ve Karaman üzerinden sağlanmaktadır. Uzun bir sahile sahip olması ve Kıbrıs'a en yakın noktada yer almasına rağmen deniz ulaşımı yok denecek kadar azdır.

Anamur adı, eski Anemurion'dan gelmektedir. Latin dilinde Anem: burun, Ourion ise rüzgar anlamına geldiğinden bu iki latince kelimenin birleşmesinden "Rüzgarlı Burun" adı ortaya çıkmaktadır. Asur İmparatorluğu'nun yıkılmasından sonra Dağlık Kilikia Bölgesi uzun süre bağımsız olarak kalmıştır. Daha sonra 6. yüzyılda Anadolu'ya giren Kral Kyros tarafından fethedilmiş ve uzun süre Perslere bağlı bir satraplık olmuştur. Pers egemenliği sırasında bu bölgedeki şehirler sikke basmaya başlamışlardır. Büyük İskender'in İ.Ö. 323'de doğu seferi sırasında Makedonya Krallığı'na bağlanan bölge Büyük İskender'in ölümünden sonra Bozyazı gibi Ptolemaios-

lar ve Seleukoslar arasında mücadeleye sahne olmuş ve Ptolemaioslar'ın elinde kalmıştır.

Anamur, Roma Dönemi'nde daha çok gelişmiştir. Roma imparatoru Caligula (İ.S. 37-41) Doğu Akdeniz kıyısındaki kimi kıyı kentleri ile birlikte Anemurion'u da merkezi Adıyaman'da bulunan Commagene kralı IV. Antiochos'a vermiştir. Romalılar zamanında en parlak dönemini yaşayan Anamur, İ.S. 382'de Anemurion merkez olmak üzere Isauria'nın siyasi ve ekonomik etkinliğine sahne olmuştur. Bu dönemde bir yüzünde Anemurion yazılı para basılmıştır. İ.S. 3. ve 4. yüzyıllarda Anemurion kent piskoposunu tayin etmiştir. Böylece yöreye daha fazla para harcaması yapılmıştır.

Roma İmparatorluğu'nun ikiye ayrılmasından sonra, Bizans'ın eline geçen Anamur, yeniden inşa edilmiştir. Bu dönemden çok sayıda yapı ve kilise kalıntılarına rastlanmaktadır. Yöre 7. yüzyıldan itibaren Arap akınlarına maruz kalırken daha sonra Araplar ve Bizanslılar arasında çok sık el

değiştirmiştir. Bölge, Türk egemenliğine 13. yüzyılda geçmiştir. Selçuklu hükümdarı Alaaddin Keykubat, ünlü komutanlarından Mübarezzeddin Ertokuş Bey'i kıyı şeridinin alınmasına memur etmiş ve 1228'de Anamur, Selçuklular tarafından fethedilmiştir. Selçukluların güçsüzleştiği bir dönemde Kilikia Bölgesi, Karamanoğulları'nın egemen-

1

liğine girmiştir. Bu dönemde Toroslar ve Anamur çevresi Oğuz Boyu'na mensup Türklerin yoğun yerleşmesine sahne olmuştur. Şikari tarihine göre; "Anamur ve Taşeli'nin kabileler tarafından zapt ve harap edilmesi üzerine Karamanoğlu Mahmut Bey (1300-1308) ve 36.000 kişilik ordusuyla düşmanı bozguna uğratarak Mamure Kalesi'ni ele geçirmiştir." kaydı geçmektedir.

Karamanoğulları'ndan sonra I. Selim zamanında (1516) bölge Osmanlıların eline geçmiştir. 1804 yılında Konya'ya bağlanan Anamur 1859 yılında Osmanlı idare kuruluşunda müdürlük, 1869 yılında kaymakamlık olmuştur. Bu dönemde merkezi bugünkü Nasreddin köyünde iken, zamanın beyleri, idarenin kendi işlerine karışmaması için kaymakamlık merkezini Çorak adı ile bilinen bugünkü yere taşımışlardır.

Anamur Müzesi

Anamur antik kentinde Amerikalı ve Kanadalı arkeologlar tarafından başlatılan kazılarda çıkarılan buluntuların değerlendirilmesi amacı ile kurulan

2

1

Anamur Müzesi İskele meydanı, Adnan Menderes Caddesi'nde yer almaktadır ve 1995 yılında ziyarete açılmıştır.

Müze içerisinde Kelenderis kazı buluntularının sergilendiği vitrinde İ.Ö. 5.yüzyıla tarihlenen kırmızı ve siyah figürle işlenmiş lekytoslar ile Anemurion'da bulunan üzerinde Athena büstü taşıyan bronz kantar ağırlığı dikkat çeken eserler arasındadır. Sikkelerin yer aldığı vitrinlerde İ.Ö. 6.yüzyıl

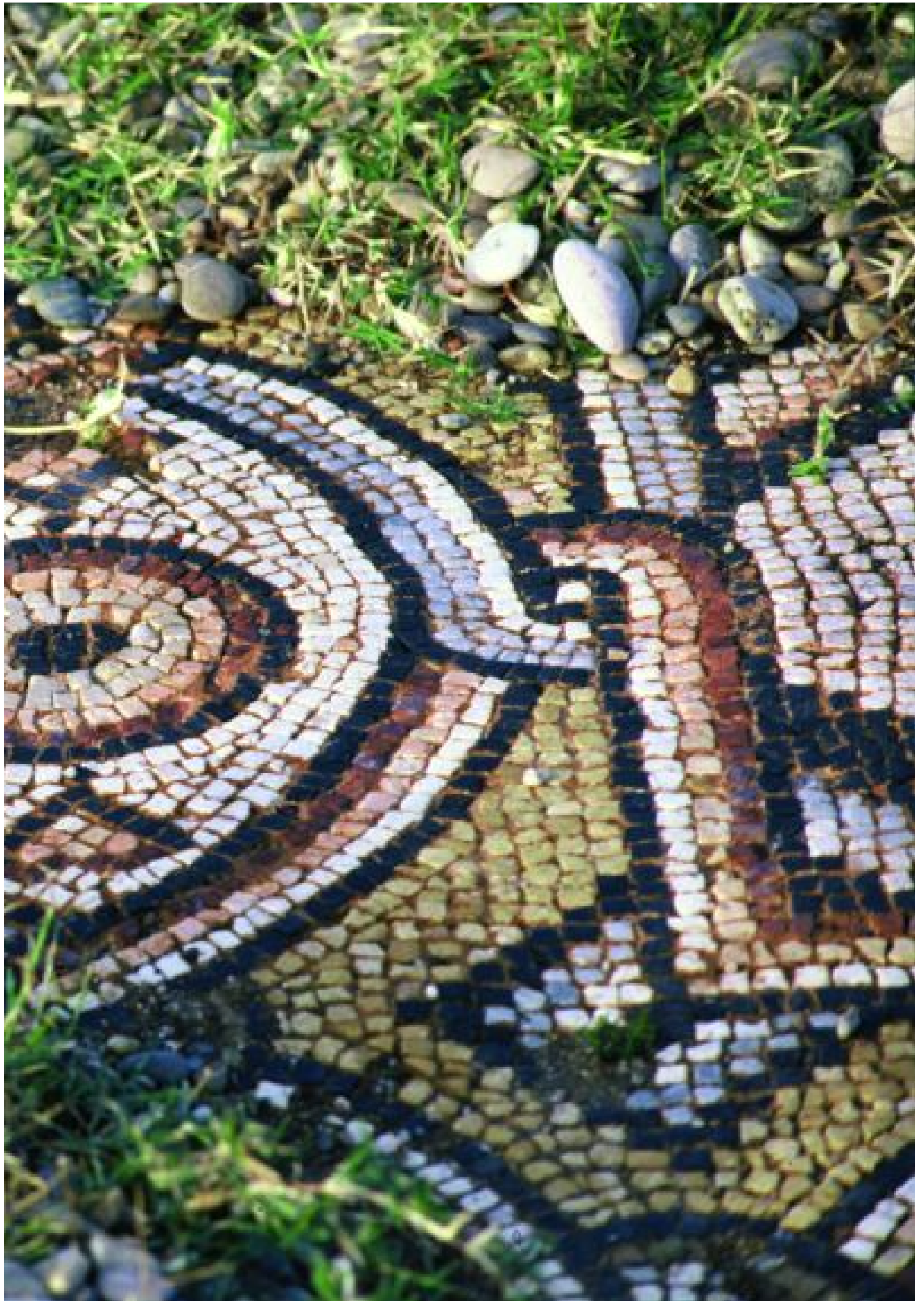
sonlarından itibaren basılmış altın, gümüş, nikel ve bakır sikkeler sergilenmektedir. Etnoğrafik seksiyonunda, göçebelik ve yerleşik düzene ait eşyalar bulunmaktadır.

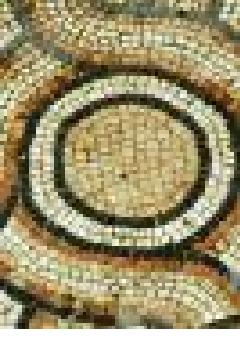
Pazartesi tüm gün, dini bayramların birinci günü kapalı, diğer günler mesai saatleri içerisinde ziyarete açık olan müzeye (0324) 814 1677 no.lu telefondan ulaşılabilir.

2

Anemurion

Anamur-Gazipaşa karayolunun 4. kilometresinden sonra deniz tarafındaki 2 kilometrelik yoldan antik kente ulaşılmaktadır. Anamur Burnu'nun doğuya bakan yamaçlarındadır. Dağlık Kilikia'nın en iyi korunmuş şehirlerinden birisidir. Arazi limandan başlayarak hafif bir eğimle yükselmekte ve surlar şehri yarım daire biçiminde çevirmektedir.

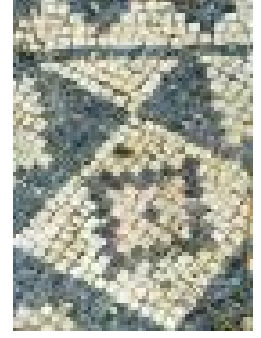
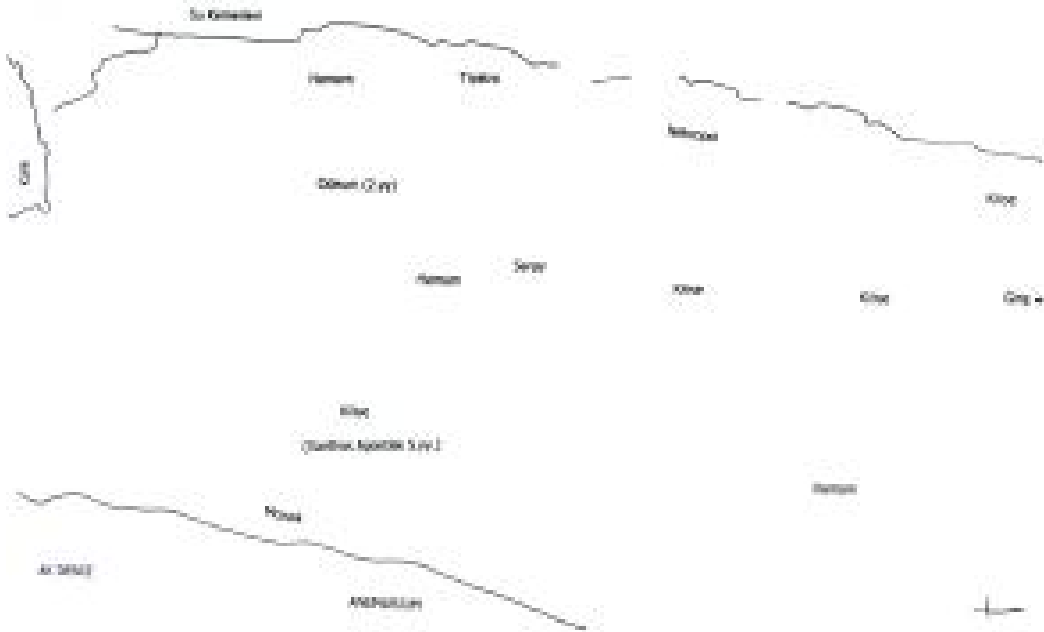
Anemurion 19. yüzyılda İngiliz donanmasından Albay Francis Beaufor'un bu kıyılarda yaptığı keşif gezisiyle tanınmıştır. 1960'lı yıllarda Toronto Üniversitesi'nden Elisabeth Alföldi tarafından baş-

latılan yüzey araştırmaları, daha sonra Kanada British Columbia Üniversitesi'nden Prof. James Russel başkanlığında kazı ve restorasyon çalışmaları şeklinde 1998 yılı sonuna kadar sürdürülmüştür.

Yapılan kazılarda çıkan buluntular arasında balıkçı aletleri, inşaat, terzi, çömlekçi aletleri, sikkeler, kurşun mühür, kantar ağırlığı, dokuma aletleri, anahtar, kilit, oyun ve eğlence aletleri, usturalar, makyaj malzemeleri, kolye, küpe, bilezik, altın kemer tokaları sayılabilir.

Anemurion'da ilk yerleşimin ne zaman başladığı bilinmemektedir. Kentin adı bir liman listesinde geçtiği için onun İ.Ö. 4.yüzyılda var olduğu söylenebilmekte-

dir. İ.S. 1.yüzyılda gelişmeye başlayan Commagene Krallığı'nın bir bölümü olan Anemurion'da Kral IV. Antiokhos 'un sikkelerinin basıldığı bilinmektedir. Kenti çevreleyen surlar bu dönemde yapılmıştır. Antik kent zigzaglı sur duvarlarıyla çevrili olup, kale içindeki yerleşim tepeden denize inen bir duvarla ikiye ayrılmıştır.

Kıbrıs'a yakın olması nedeniyle, özellikle Roma Dönemi'nde ara istasyon konumunda olan Anemurion, karayoluyla önemli Roma kentlerinden biri olan Germaniopolis ile bağlantılıdır. Bölgedeki doğal kaynakların ihraç edildiği önemli bir ticaret kenti olmuştur. Şu anda ayakta kalan şehrin önemli yapıları bu dönemden kalmadır.

Şehrin bu parlak dönemi İ.S. 260 yılında Pers ordularının eline geçmesiyle son bulmuştur. Anemurion daha sonra 5. yüzyılda Isaurialılar'ın eline geçmiştir. Isaurialı Zenon döneminde şehir refaha kavuşmuş ve bu durum 6.yüzyıla kadar sürmüştür.

Bu döneme ait kiliselerle birlikte iki küçük hamam kalıntısı bulunmaktadır. 7. yüzyılda Arap akınlarına uğrayan kent bu tarihten sonra tamamen terk edilmiştir.

Surlar

1,5 km. uzunluğundaki surların inşasında yörenin mavi kireç taşı kullanılırken, Hellenistik Dönem'e ait gözetleme kulelerinde beyaz renkli taş kullanılmıştır.

Tiyatro

Odeon'un kuzeyinde yer alan tiyatronun yamaca dayalı oturma yerlerinden iz kalmazken, çevre duvarlarının bir kısmı görülebilmektedir. İki girişi bulunmaktadır. Girişler kemer ve tonozlarla desteklenmiştir.

Odeon

Tiyatronun karşısında yer alan odeon dikdörtgen planlı ve iki girişlidir. Yarım daire şeklindeki oturma yerleri yaklaşık 900 kişiliktir. Oturma gurupları altındaki kapılar, tonozlu ve mozaikli koridora girişi sağlamaktadır. Bu koridor, orkestraya bağlanmaktadır. Yapı İ.S. 2. yüzyıla tarihlenmektedir.

Gymnasion

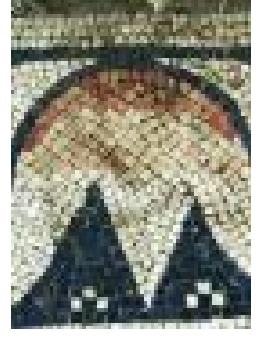
Odeon'un güneybatısında yer almaktadır. Bütün tabanı geometrik desenlerle süslenmiş mozaiklerle kaplıdır. 100 m. uzunluğunda üç tarafı stoalarla çevrili ve yaklaşık 1000 metre-karelik bir alanı kaplamaktadır.

Halk Hamamı

Tiyatronun batısında yer almaktadır. Ören yeri içerisindeki en büyük hamam yapısıdır ve iki katlıdır. Üç ısınma holü ile iki yüzme havuzu bulunmaktadır.

Alt katta tonozlu mekanlar yer alırken yapı içinde yatay künk su dağıtım sistemleri görülebilmektedir. Geometrik desenlerle bezeli taban mozağinden ise çok azı kalmıştır.

Nekropol alanı ile deniz arasında kalan ikinci bir hamam daha bulunmaktadır. Bu hamam üç sahandan oluşmaktadır. İç mekanlarında ve ön sahanın tabanında mozaikler bulunmaktadır.

Nekropol Alanı

Anemurium ören yerine ait nekropol alanı Elaiussa-Sebaste gibi bölgede en iyi korunmuş alanlardan bir tanesidir. Yaklaşık 350 adet mezar bulunmaktadır. İ.S. 1. ve 4.yüzyllara tarihlenen bu mezarlar beşik tonozlu, iki katlı, tek veya iki odalı ve çevreleri duvarlarla çevrili olarak yapılmışlardır. Genelde az işlenmiş veya işlenmemiş moloz taş kullanılmıştır. Erken döneme ait olanlarının yan duvarlarında ve pencere çerçevelerinde gri renkli büyük kireç taşı bloklar kullanılmıştır. Eski mezar yapıları genellikle basamaklı platformlar üzerinde duran, bağımsız beşik tonozlu mezar odala-

rıdır. Bu mezar odalarına giriş çok küçük kapılardan sağlanmaktadır. İçlerinde iki ya da üç arkasol yer almaktadır. Mezar yapılarının üst örtüleri kiremit kırıkları eklenerek sağlamlaştırılmış pembe renkli bir sıva ile kaplanmıştır. Bazı mezar odalarına bir ön oda eklenmiştir. Üst katlar genellikle ziyafet odası olarak kullanılmıştır. Bu katlara dışarıdan bir merdivenle çıkılmaktadır. Bu mezarların bir çoğunda holler fresklerle bezenmiş, tabanlar mozaiklerle süslenmiştir. Fresklerde genellikle kırmızı, yeşil, mavi, sarı ve siyah renkler kullanılırken, desenlerde gir-lant, çiçek, kuş, tavus kuşu gibi hayvan tasvirleri işlenmiştir. Mozaiklerde ise medusa başı, baklava motifi, kuş, balık gibi bezemeler yer almaktadır.

Su Kemerleri

Kentin kuzeyinde, doğu-batı yönlü olarak iki sıra halinde yapılmış su kemerleri yer almaktadır. Bunlardan üst sırada yer alanı daha basit tarzda inşa edilmiştir.

Bu su kemerlerinden ark ve künklerle alınan sular diğer yapılara aktarılmıştır. İleriki dönemlerde tahribata uğrayan su kemerleri tamir edilmediğinden, şehrin su ihtiyacı sarnıçlarla giderilmiştir.

Mamure Kalesi

Anamur'un 6 km. doğusunda, Bozdoğan Köyü sınırları içerisinde, Akdeniz kıyı şeridinde, zamanımıza oldukça sağlam ulaşabilmiş Türk kalelerinden birisidir. Yüksek kayalıklar ve düzlükler üzerine kurulmuş olan Mamure Kalesi bir çok Anadolu kalesi gibi antik temeller üzerine inşa edilmiştir. Büyük kesme taşlardan yapılmış olan antik temellerin, hangi tarihte ve kimler tarafından yapıldığı tam tespit edilememiştir.

Kale üç bölümden oluşmaktadır. Yüksek duvarlarla ayrılmış doğudaki iç avlu, ba-

tıdaki dış kale ve bunların güneyindeki kayalıklar üzerine inşa edilmiş iç kaleden oluşmaktadır. 39 kulesi, su sarnıçları camisi ve dışında hamamı bulunan kalenin etrafı 10 m. genişliğinde savunma amaçlı hendekle çevrilidir.

Kale duvarlarının alt kısımları geniştir. Üst kısımları yukarı doğru daralmaktadır. Duvarlar ve burçlar yapılırken, çeşitli taşlar ve horasan harcı kullanılmıştır. Giriş kapıları ve bazı pencerelerin kemerleri ile duvar köşelerinde kesme taş kullanılmıştır. Daha geç devirlerde yapılan onarım ve eklentilerde tuğla kullanılmıştır.

Çift katlı olan kale duvarları içerisinde

birbirleri ile bağlantılı olan galeriler bulunmaktadır. Üst kattaki burçlara ve seyirdim yerlerine merdivenlerle ulaşılmaktadır. Kalenin güneyde sahil kenarındaki baş kale olarak adlandırılan kalın ve yüksek gözetleme kulesinden başlayarak, dairesel ve dört köşe formlarında baş kale ve köşe burcunun yanında üstü tamamen yıkılmış olan Fener Kulesi bulunmaktadır.

Dış kalede, merkezi planlı, tek kubbeli bir cami ve çeşmesi, depolar, sarnıçlar ve askerlerin iskan yerleri olması muhtemel yapılar bulunmaktadır. Bazı yayınlarda kale içinde Hüseyin Gazi'ye ait türbeden söz edilmektedir. 16.yüzyıl Osmanlı mimarisinin klasik öğelerini taşıyan caminin ilk yapılışı Karamanoğulları Dönemi'ne aittir.

Bugün kullanılan giriş yeri, kalenin esas giriş yeri değildir. Asıl giriş kapısı iç avlunun kuzeyinde, dört köşe planlı, iki kule arasında kalan yerdir. Üzerinde altı satır kitabesi bulunmaktadır. Kitabede özetle "Karamanoğlu Alaaddinoğlu Mehmet oğlu Sultan İbrahim inşa etti. Mamure Beldesi ve kalesi savaş için yardım edilen köşedir. Korunan yerleşim yeri Allah yolunda hediye olarak cihat için onun yardımı ile tamam oldu. Allah'ın nimetlerinden verdiği uyanıklık ve doğru yolu

gösterdiğinden şükürler olsun. Bu tarih Mükerrerem Şewal ayında 854 yılında yazıldı.” demektir. Giriş kapısını dışarıya bağlayan ve hendekten kaleye girişi sağlayan köprü bugün bulunmamaktadır. Kalenin su ihtiyacı ana giriş kapısının kuzey doğusundaki burcun olduğu yerde bulunan ve hendek üzerinde iki sivri kemerle geçişi sağlayan su yolu ile sağlanmaktadır. Kalenin kuşatılması halinde su ihtiyacı kalenin değişik kesimlerinde yer alan sarnıçlardan da temin edilmiştir.

Kale ve çevresinde İ.S. 3. ve 4. yüzyıllarda fazla önemi olmayan Roma yerleşimi olduğu tahmin edilmektedir. Kalenin kuzeyinde ise bir hamam kalıntısı vardır. 1988 yılında, Anamur Müze Müdürlüğü’nce yapılan kurtarma kazıları sonucunda; moloz taştan, horasan harçlı olarak inşa edilmiş, tabanı mozaik döşeli hamam ve konut olduğu sanılan mekanlar ortaya çıkartılmıştır.

Hamamın giriş bölümü yıkılmış buna

karşın ılıklik ve sıcaklık bölümleri oldukça sağlam durumda kalmıştır. Hamam ve çevresinde yer alan bazı temel izleri buranın Mamure Kalesi ile bütünlük oluşturan bir yerleşim merkezi olduğunu göstermektedir. Bu kalıntıların ‘Rignomai’ Antik kentine ait olduğu sanılmaktadır.

Anamur ve Taşeli’nin Hıristiyanlar tarafından işgal edilip, tahrip edilmesi üzerine Karamanoğlu Mahmut Bey (1300-1308) ordusuyla düşmanı bozguna uğratarak, kaleyi ele geçirmiş, kiliseleri yıkıp yerine cami yapmış ve kaleyi mamur edip, adını Mamuriye koymuştur.

Kalenin daha sonra 16 .yüzyıl ortalarında ve 18. yüzyıl sonlarında yeniden onarım gördüğü ve kaleye yeni eklentiler yapıldığına dair belgeler bulunmaktadır. Son olarak 1960’lı yıllarda Vakıflar Genel Müdürlüğü’nce onarım yapılmıştır. Kalenin işçiliği ve yapım tekniği Alanya Kalesi’ni hatırlatmaktadır.

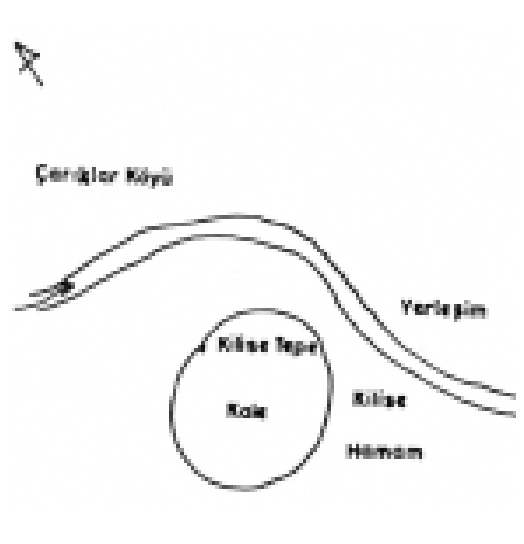

Azı Tepe

Mamure Kalesi'nin kuzeyine düşen Çarıklar Köyü'nün yakınında bulunan ve köy halkı tarafından Kise Tepe (Kilise Tepe olmalıdır) denilen tepe üzerinde ve eteklerinde yer alan kalıntılar grubuna verilen isimdir. Ancak ismini aldığı Azı Tepe daha uzaktadır. Tepenin zirvesinde bir kaleye ait kalıntılar bulunmaktadır.

Yüzeydeki yoğun seramik kalıntılarının bir tanesinin üzerinde haç motifi görülmektedir. Mekanların çoğu bitki örtüsü altında kalmıştır.

Burada kalenin eteklerinde de yerleşimin devam ettiği ve yapı kalıntıları arasında bir kilise ve bir hamam kalıntısı olduğu görülmektedir.

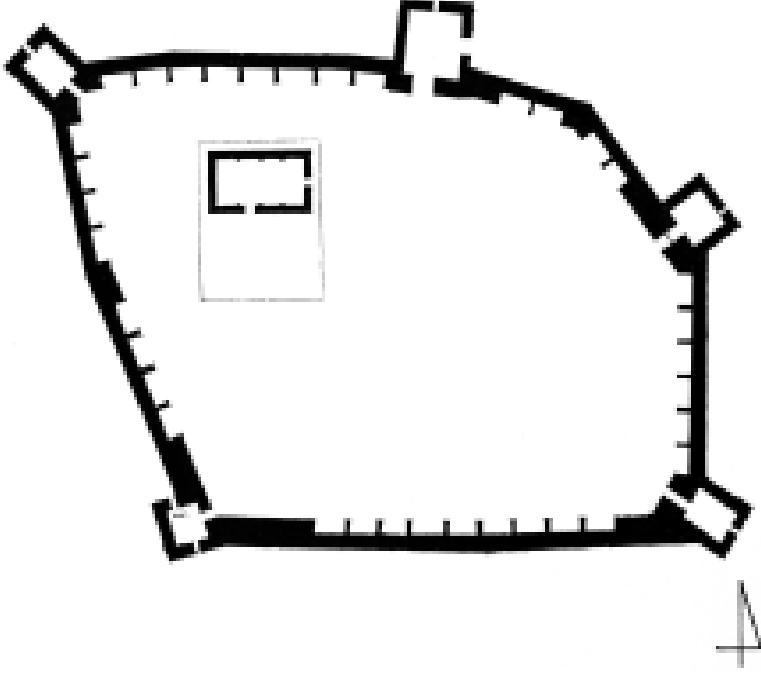
Boncuklu (Boncuk) Kale

A namur-Ermenek karayolunun 3. km.si üzerinde bulunan Çeltikçi Köyü'nün içinden geçtikten sonra, 2 km.lik patika bir yol izlenerek deniz

seviyesinden 400 m. yükseklikteki Boncuk veya Boncuklu adı ile anılan kale kalıntılarının bulunduğu yere ulaşılmaktadır.

Boncuklu Kale'nin bulunduğu tepenin yamacında 200-300 haneli antik köy yerleşmesinin izlerine rastlanmaktadır. Tepenin en üst noktasına savunma amaçlı olarak oval biçimli sur duvarları inşa edilmiştir.

Kalenin ortasındaki sarnıç tonozlu ve kalın duvarlıdır. Kale surlarının üst seyirdimlerinin altları tonozlu ve eyvanlı olarak düzenlenmiştir. Kalenin içerisinde bulunan şapel binası doğuda yer almaktadır. Boncuklu Kale'nin dışında doğuda evler ve nekropol alanı yer almaktadır.

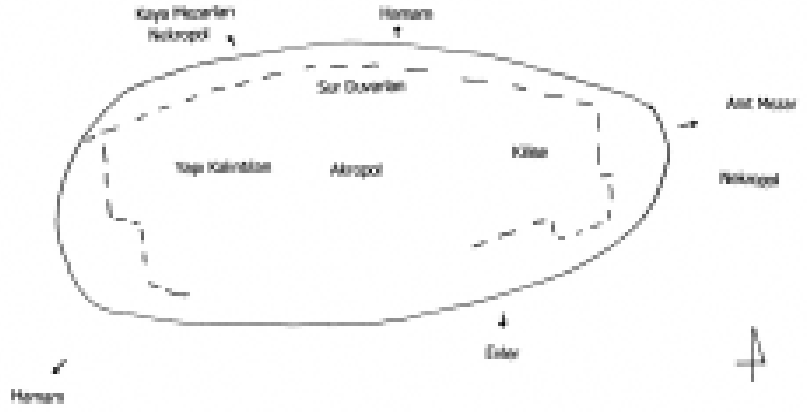

Kalınören

Anamur'un 4 km. batısındaki Kalınören Köyü'nün kuzeyindedir. Kentin Antik Dönem'deki adı kesin olarak bilinmemektedir. George Ewart Bean ve Terence Bruce Mitforth'un 1964-1968 yılları arasında Kilikia'da yaptıkları incelemeler sonucunda hazırladıkları haritada bugünkü Kalınören Köyü'nün bulunduğu yer "Titiopolis" olarak belirtilmiştir.

Ören yeri içerisinde bazı yazıtlar ele geçirilmiş olmasına rağmen şehrin adı hakkında herhangi bir kayıt bulunmamaktadır. Daha önce köy evlerinden birinin ön cephesinde bulunan ve daha sonra Anamur Müzesi'ne getirilen yazıtta " Emekli asker yüz yaşında hayatında kötülük yapmadan" ibaresi bulunmaktadır. Yine ören yerinde bir rastlantı sonucu ele geçen bronz plakada Roma İmparatorluğu'na bağlı Suriye ordusundan Kalınören'e gelip yerleşmiş emekli askerden bahsetmektedir.

Kalınören kalıntıları kuzey ve güney yönünde çok geniş bir alana yayılmış ve etrafı surlarla çevrilmiştir. Kalıntılar bugünkü mevcut yerleşim içinde adeta kaybolmuş gibidir. Akropolde üç nefli, bazilikal planlı iki kilise ve nekropol alanı yer almaktadır. Mezarların hemen hepsi kireç taşından ve iki katlı, üst örtüleri "Templum in Antis" tarzında inşa edilmişlerdir. Ören yeri içeri-

sinde iki tane büyük hamam kalıntısı bulunmaktadır.

Abanoz Yaylası

Anamur-Ermenek Karayolu üzerinde bulunan Abanoz Yaylası'nda kaya mezarlarından oluşan nekropol alanı ve birkaç kalıntıdan oluşan ören yeri bulunmaktadır.

Kızıl Kilise

Anamur'un yaklaşık 9 km. batısında bulunan Kızılaliler Köyü'nden, 1 km.'lik stabilize bir yolu izleyerek "Külsavuran Beleni" olarak bilinen mevkide, Kızıl Kilise kalıntılarının bulunduğu yere ulaşılmaktadır.

Ören yerinde bulunan üç nefli küçük kilisenin nartheksi yıkılmış olmasına karşın yan duvarları tamamen ayakta. Yan sahanları iki katlı olması gereken yapının sağ ve sol duvarlar üzerinde yer alan üçer penceresi dışarı doğru açılmaktadır. Apsisin sağında ve solunda bulunan yan odaları belirgindir.

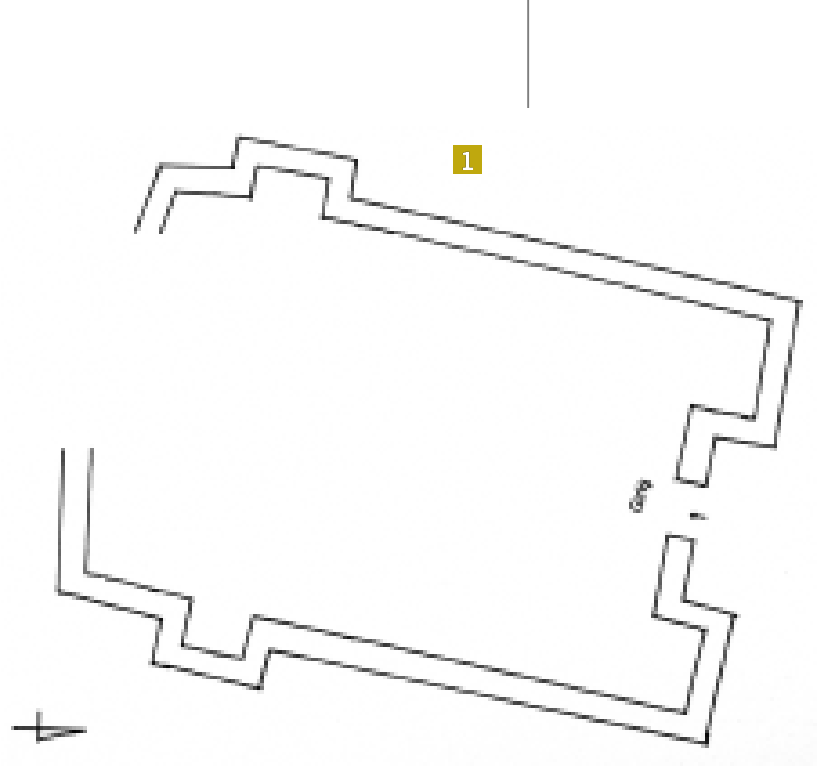
Çoban Kalesi

A namur'un 14 km. güneybatısındaki Çamlıpınar Köyü'nün ormanlık arazisinin içinden geçen stabilize bir yol izlenerek denize hakim bir konumda olan tepe üzerinde yer alan Çoban Kalesi kalıntılarına ulaşılmaktadır.

Yapıya giriş kuzeydeki taş kapıdandır. Yapının tam ortasında bulunan geniş avlunun çevresi, işlevleri değişik çok sayıda oda ile çevrilmiştir.

Üst kısımlar sağır kemerlerle zenginleştirilmiştir. Orta salonun üst örtüsü tamamen yıkılmıştır. Üst katlara ulaşım büyük bir olasılıkla ahşap merdivenlerle sağlanıyor olmalıdır. Osmanlı Dönemi'ne ait olması gereken yapı 16. veya 17. yüzyıllara tarihlendirilmektedir.

Anıtlı Köyü'ne giderken yol üstünde bulunan Demirören Köyü'nde deniz kenarında Melleç (Tol) Han'ı bulunmaktadır.

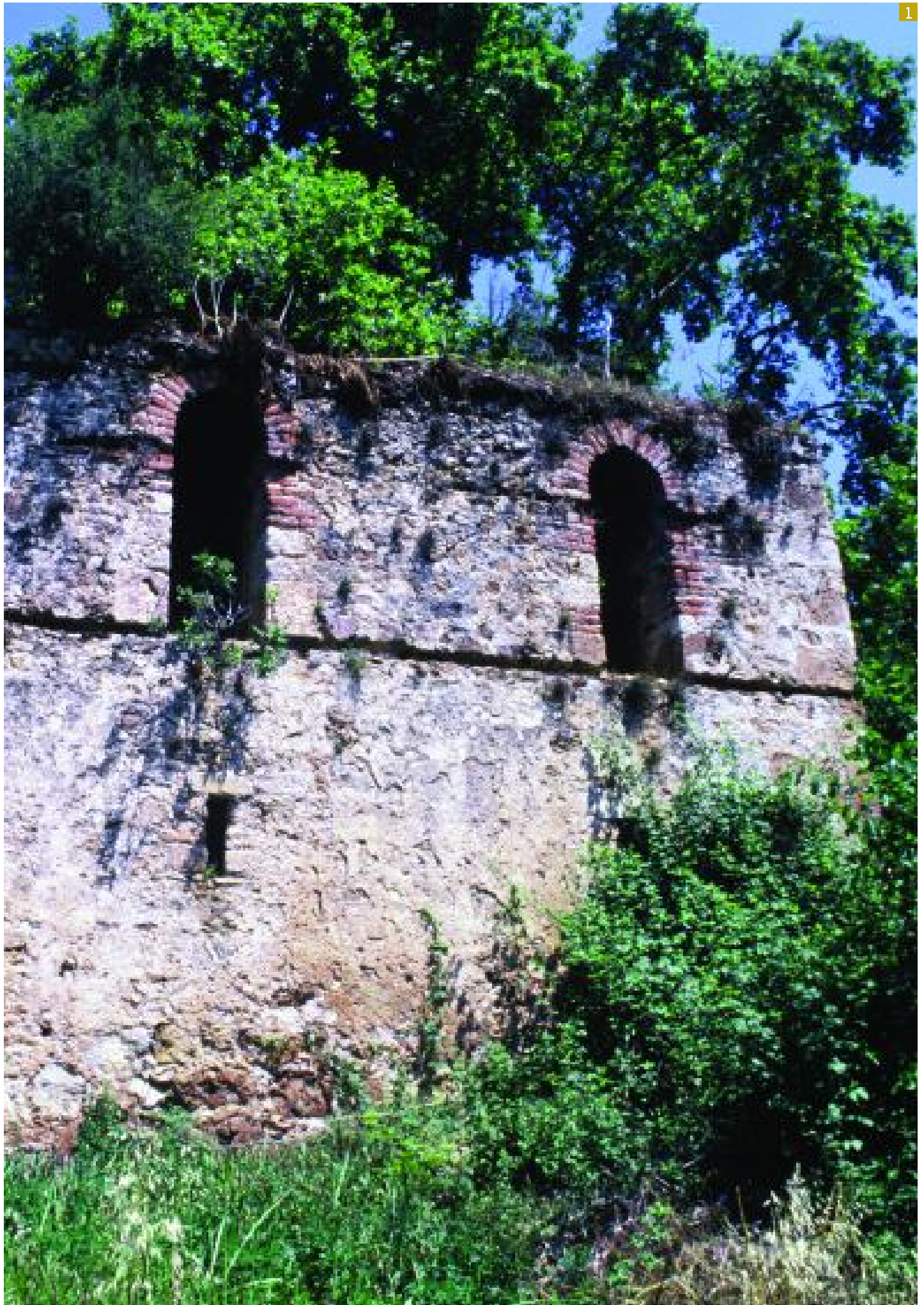
Köşk

Mersin-Antalya Karayolu'nun Gazi-paşa sınırına yakın yerde bulunan ve Anıtlı (Kaladıran) Köyü'nün içinden geçen, Kaladıran Çayı'nın kenarında yer almaktadır. Köy halkı tarafından "Köşk" olarak tanınmaktadır.

Güney cephede yer alan kapı girişi mermerdir. İki katlıdır ve üst kata çıkışı sağlayan merdivenlerden 12 basamağı sağlamdır. Oldukça kalın duvarlardan yapılmıştır. Giriş katının solunda küçük bir mekan yer almaktadır ve bu katta mazgal pencereler bulunmaktadır. Üst katta da iki ayrı mekan bulunmaktadır. Her iki kat da yuvarlak kemerli tonozlarla örtülmüştür.

Yapının üst örtüsü ise beşik çatıdır. Yapının kuzey duvarının bir kısmı olduğu gibi yere düşmüştür.

Otak

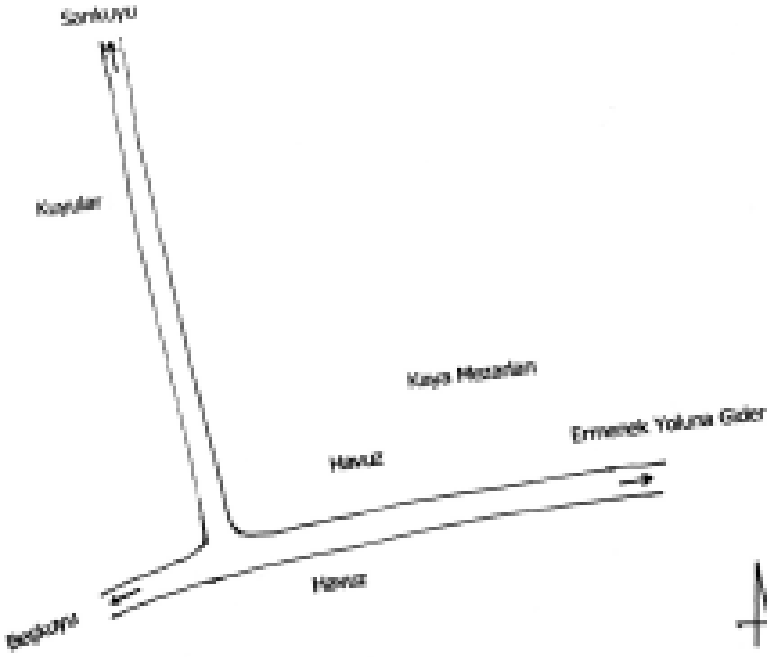
Anıtlı Köyü'nün kuzeyinde yer alan Otak Köyü'nde, dere kenarında görülebilen küçük bir şapele ait yapıdır.

Abanoz Yaylası

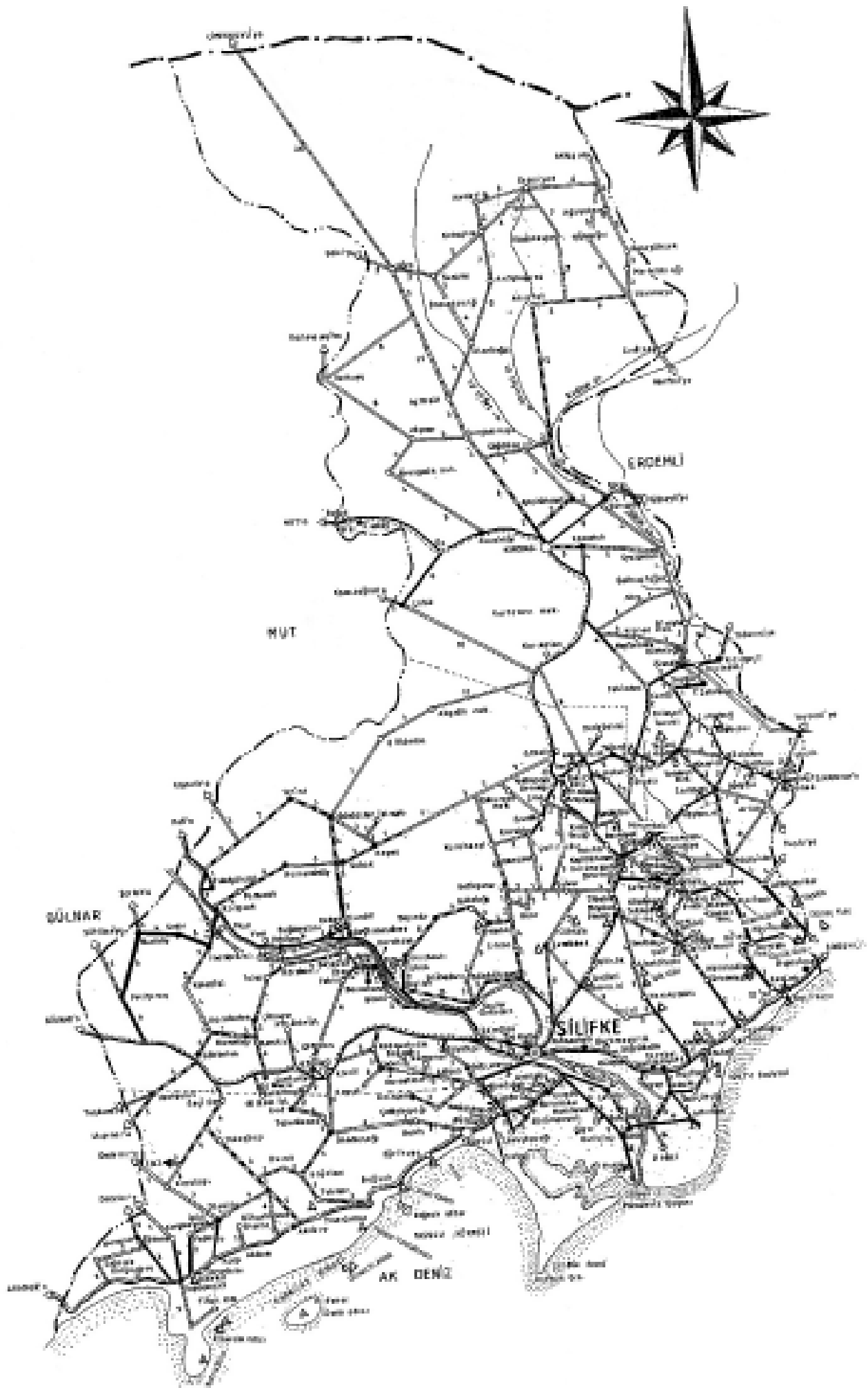
Anamur- Ermenek Karayolu üzerinde bulunan Abanoz Yaylası'nda kaya mezarlarından oluşan nekropol alanı ve birkaç kalıntıdan oluşan ören yeri bulunmaktadır.

Kırkkuyular

Anamur-Ermenek karayolunun Akpınar Yaylası'nı geçtikten sonra Beşkuyu Mevkii'ne sapan yola dönülür. 7 km. kadar sonra Sarıkuyu Yaylası yol ayrımından sağa dönülür. 3 km. gittikten sonra yolun sağında ve solunda yuvarlak planlı büyük çaplı iki kuyu ve irili ufaklı çok sayıda birbirine çok yakın sarnıçların yanı sıra, hayvan sulama tekneleri bulunmaktadır. Kuyular ve sarnıçlar Antik Döneme ait iken bu tekneler yenidir. Sarnıçlar 1,5 – 2 m. kadar taş örgü duvarlardan sonra anakaya oyularak yapılmıştır. Halen tankerlerle taşınan bu sular civar köylerde kullanılmaktadır. Etrafta ise hiçbir antik yerleşim izi bulunmamaktadır. Sadece tek tek köy evleri vardır. Planları farklılık gösteren bu tip kuyu ve sarnıçlara, aynı zamanda kaya mezarlarına yol boyunca rastlamak mümkündür.

Gölnar

Gölnar Merkez	293
Kırsu (Meydancık Kale)	294

Gülner Merkez

Mersin'in 148 km. kuzeybatısında-
dır. Bu bölgeye Asurlular'ın da
hakim oldukları bilinmektedir.
Pers ve Mısırlılar'ın egemenliğinde kalan
Gülner, daha sonra Romalıların yöneti-
mine girmiştir. Bugünkü halkı Orta Asya
Balkaş Gölü kıyısındaki Gülner'dan göç
ederek bu çevreye yerleşen Türkmen-
ler'dir. Horasanlı Ebu Müslüm'ün isteği
üzerine Gülner halkından bir kısım Yah-
şi Bey komutasında Horasan'ın Merv
Kenti'nin Dörtkuyu Köyü'ne gelmişler-
dir. Yahşi Bey'in ölümü üzerine kızı Gül-
nar Hatun, göç edenlere öncülük ederek
buralara gelerek yerleşmişlerdir. İlk adı
Anaypazar olan şimdiki Gülner'in adı
Gülner Hatun'dan gelmektedir.
Ancak bu adın "gülünü seven dikenine

katlanır" anlamına geldiğini söyleyenler
olduğu gibi, ilçede gül ve nar meyvesi-
nin çok yetiştiği için "Gülner" denildiğini
anlatanlar da vardır. Bir söylenceye göre
de Selçuklu beylerinden Bedrettin Mah-
mut Bey, 1300-1308 yılları arasında
bölgeye egemen olan Ermenileri temiz-
ledikten sonra bu bölgeye atalarından
olan Gülner Hatun'a bağlılığını göster-
mek amacıyla Gülner adını vermiştir.
1461 yılında Silifke ve Mut ile birlikte
Gülner'da, Fatih'in komutanlarından Ge-
dik Ahmet Paşa tarafından Osmanlı yö-
netimine katılmıştır. 1900'lü yıllarda
Gülner, yörüklerin alım-satım yaptıkları
bir adı da Anaypazarı olan bir köyken, 1
Haziran 1916 tarihinde ilçe olmuştur.

Kırsu (Meydancık Kale)

İççe merkezinin 12 km. güneyinde, Emirhacı Köyü sınırları içerisinde, Kale 750 m. uzunluğunda oldukça geniş bir alanı kaplamaktadır. İ.Ö. 7. ve 6. yüzyıllarda kral kenti, İ.Ö. 4. yüzyıllarda Pers Dönemi'nde askeri ve idari bir rol, 2. yüzyılda da Mısır krallarına garnizon kenti olmuştur. Geç Roma ve Bizans Dönemi izlerine de rastlanmaktadır. Özellikle İ.Ö. 557/ 556 yılında Pirindu kralı Appuasu'ya karşı bir sefer düzenleyen Babil kralı Nergilissar'ın bu seferiyle ilgili metinlerde, kralın ordularının, Appuasu'nun "atalarının başkenti" olan ve bugünkü Meydancık Kale olarak gösterilen Kırsu'ya kadar geldiği, buradan önce denize indiği, daha sonra, bu metinlerdeki adıyla Sallune'ye, yani Selinus'a (Gazipaşa) kadar ulaştığı anlatılmaktadır. Kalede anıtsal giriş, doğu mezarı, Pers (dizden aşağısı yürüyüş halinde gösterilen beş insan figürü) kabartmaları (Bu-

rada kazı yapan M. Alain Davesne'ye göre Persler Dönemi'nde yapılmış olan kabartmalar Hellenistik Dönem de de kullanılmıştır. Bu yüzden de bitmemiş ve çok tahrip olmuşlardır.

Ayrıca bu kabartmaların platonun ortasına atıldığından da bahsedilmektedir, fakat zemin o kadar dikenli çalılarla kaplanmıştır ki biz bunları tüm aramalarımıza rağmen bulamadık), sur duvarlarının dışa bakan yüzünde yer alan bir taşta da ne tasvir edildiği anlaşılamayan bir başka kabartma ve hazine binası görülebilmektedir.

Yine ele geçen eserler arasında Hitit kralı Muwattalli'nin mührü bulunmaktadır. 1980 yılında bilimsel kazılardan çıkmış 5215 adet gümüş sikke de Silifke Müzesi'nde sergilenmektedir.

